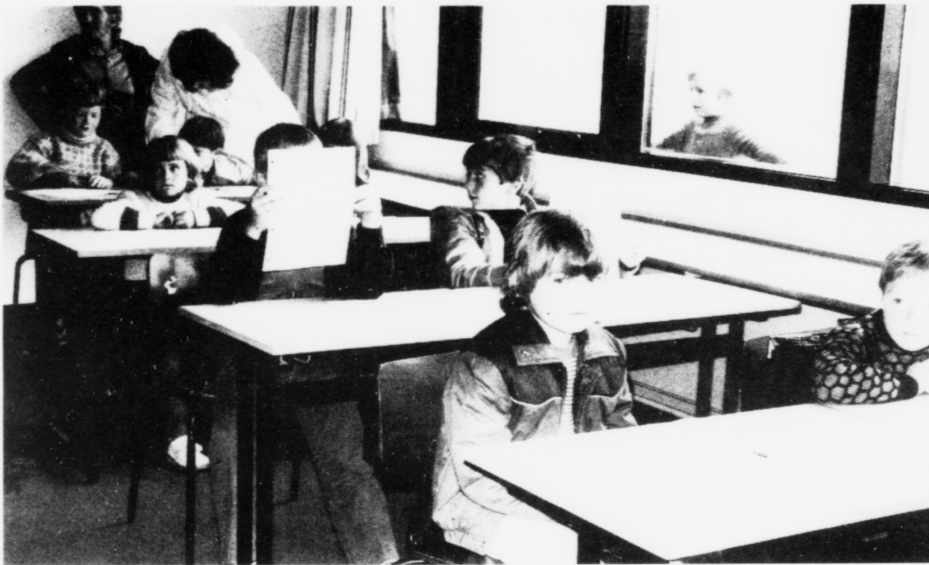

Ikki bert í skúlastovuni var áhugin stórir fyrri teimum, sum byrjaðu í skúlanum henda dagin. Uttanfyrri vindeygja sæst ein kaga inn í stovuna

Tekst og myndir:
Dagný Joensen

tey tilkomnu í dag minnst, og hetta er rætta teknið til, at hann er bæði betur og menniskjansligari, sigur Steingrím Niclasen.

I dag eru børn flest fegin um at ganga í skúla, og hava vit nú fingið so góðar umstøður, at tað neyvan er ein næmingur, sum ikki heldur, at okkurt av tí hann nemur sær, er áhuga-vert og spennandi.

— Meðan vit hava tosað saman, eru børn komin inn at spyrja um eitt og annað. Skúlin er júst byr-

jaður og nógv skal saman-sjóðast til eina mynd, áðrenn hvør einstakur veit, hvussu hann ella flokkurin skal fyrihalda sær.

Børnini eru fyrikomandi og ósmáðin, og vit tosa í millumbilunum um, hvussu trygg børnini eru við skúlalæraran.

Seinastu árin er sambandið millum lærara og næming eisini vorðið tryggari, og hetta er eisini ein fyrimunur, um børnini skulu fáa tað rætta burtur úr undirvisingini. Summi

vilja verða við, at munurin millum lærara og næming er ov litil, og at børnini ikki virða læraran nóg mikið til at tey tíma at fáast við skúlaarbeiðið, men hetta haldi eg ikki vera rætt, sigur Steingrím.

Við utgongdina kemur næmingur í 1. flokki A — hann er júst á veg heim úr skúla, við ryggtaskuni á bakinum.

— Var tað stuttligt í skúlanum?

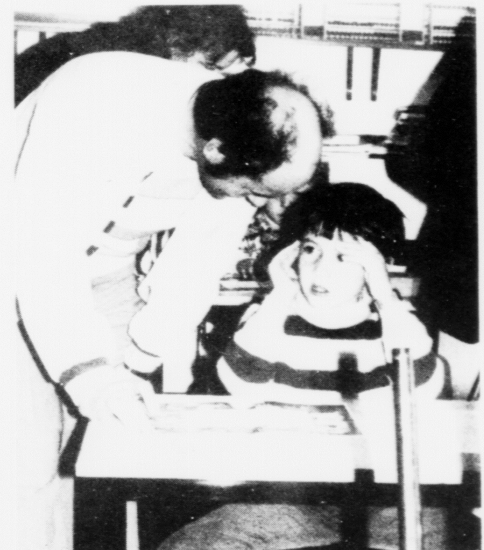
— Eg veit ikki, — eitt sindur!

*— Hvat hendur nú...
hvussu skal eg bera
meg at...?*

Ein mamma hevur bert tvær hendur, og tí noyddist Hans Jakup Hermansen, lærari at taka sær av pinkubarninum, meðan mamma og næmingur skrivaðu skúlaskema. Ikki var hetta eins væl dæmt av ollum

...tá er gott at fáa eina hjálpanði hond, og at hava ein av foreldrunum við sær fyrsta skúladag